

ЗМІСТ

Арфами, арфами... ..	3
Ах не смійтеся ви наді мною... ..	5
Блакить мою душу обвіяла... ..	6
Весна (з Баратинського)	7
Весна (пам'яті сестри Наталки)	8
Ви знаєте, як липа шелестить... ..	9
Вийшли вранці ми	10
Вітер... ..	11
Вітер з України	12
Гаї шумлять... ..	14
Гей, вдарте в струни, кобзарі... ..	16
Де не глянь — колоски	17
Де тополя росте... ..	18
Десь на дні мого серця	19
Десь надходила весна	20
До кого говорить?	21
Дощ... ..	22
Душа моя — послухай!	23
Енгармонійне	24
З кохання плакав я, ридав... ..	26
За всіх скажу	27
Закучерявилися хмари	29
Зелена неділя... ..	30
Зоставайся, ніч настала	31
Зразу ж за селом... ..	32
Інакше плачуть хмари і стогне буйний вітер... ..	33
Квіти друзям	34
Квітчастий луг і дощик золотий... ..	35
Коли в твої очі дивлюся... ..	37
Ластовенятко	38
Місяцю ясний	39
Молодий я, молодий... ..	41
На стрімчастих скелях	42
Не бував ти у наших краях!	44
Не вірте, люди, снігу	45

Не знаю і сам я	46
Одчиняйте двері.....	47
О Космосе великий наш	48
О панно Інно.....	50
Осінь така мила	51
Ой не крийся, природо, не крийся... ..	52
Пам'яті тридцяти	53
Пастелі	54
По блакитному степу	56
По хліб шла дитина — трояндно	57
Подивилась ясно... ..	58
Ронделі	59
Розкажи, розкажи мені, поле.....	61
Світає	62
Сійте	63
Скорбна мати.....	64
Слово	67
Там тополі у полі... ..	68
У собор.....	69
Україно моя, моя люба Вкраїно	71
Упав же він.....	72
Ходять по квітках... ..	73
Хор лісових дзвіночків	74
Хтось гладив ниви.....	76
Хто ж це так із тебе насміяться смів?	77
Цвіт в моєму серці.....	79
Як дуб із вітровієм бився	81
Я кличу тебе.....	85
Я сказав тобі лиш слово.....	86
Я стою на кручі	87
Я утверждаюсь.....	88
Біографія.....	91

Арфами, арфами...

Арфами, арфами —
золотими, голосними обізвалися гаї
Самодзвонними:
Йде весна
Запашна,
Квітами-перлами
Закосичена.

Думами, думами —
наче море кораблями, переповнилась блакить
Ніжнотонними:
Буде бій
Вогневий!
Сміх буде, плач буде
Перламутровий...

Стану я, гляну я —
скрізь поточки як дзвіночки, жайворон
як золотий
З переливами:
Йде весна
Запашна,
Квітами-перлами
Закосичена.

Любая, милая, —
чи засмучена ти ходиш, чи налита щастям вкрай.
Там за нивами:
Ой одкрий
Колос вїй!
Смїх буде, плач буде
Перламутровий...

**Ах не смійтеся
ви наді мною...**

Ах не смійтеся ви наді мною, —
Не для вас я Україну люблю!
Не для вас виливаю ці сльози з журбою,
Що ніхто їх не бачить нічною добою,
Коли довго від думок не сплю.

Не чіпайте моєї України!
Хай, по-вашому, вмерла вона.
Скажіть: нащо ці ваші знущання та кпини?
Не чіпайте — прошю вас — моєї України:
Тільки ж це моя втіха одна!

Хіба можете ви зрозуміти,
Як її я кохаю, люблю?
Та коли б не вона, то для чого б і жити!
Але що... що вам про це говорити...
Чи ви любите матір свою?

**Блакить мою душу
обвіяла...**

Блакить мою душу обвіяла,
Душа моя сонця намріяла,
Душа причастилася кротості трав
Добрідень я світу сказав!

Струмком серед гаю як стрічечка.
На квітці метелик мов свічечка.
Хвилюють, маюють, квітують поля
Добрідень тобі, Україно моя!

Весна

(з Баратинського)

Весна, весна! Яка блакить,
який кругом прозор!
Садками ходить брунькоцвіт,
а в небі — злотозор.

Весна, весна! Який там гон
на крилах вітерка? —
то в вишині біжить, зника
хмар-хмарова ріка.

Шумлять згори шум-пінярі;
ріка своїм хребтом
несе торжественно вперед
веселий, скреслий лом.

Ще синій ліс не взеленів,
але квіток проріст
уже підняв і розрізнув
торішній длеглий лист.

А там в високій глибині,
де тоне топь ясна,
перловий жайворон топить:
хмар-хмарова весна!

Весна

(пам'яті сестри Наталки)

Чом мертві по плачуть, не стогнуть —
може б, скаргу почув я від тебе хоч раз!

Під білим сієм твоя могила
і в ній ти з осені лежиш.

Устану — думала — води внесу,
піду на буряки — по нолю —
і заспіваю, братики,
й наплачуся уволю...

Брунчать бруньки над водою, водою,
йде весна зеленою ходою!
Не женить потоків, вітри,
не будить моєї сестри!

В неї ж руки вже розпались,
засміялися уста.
Ой як тепло! Ой як душно!
Ой як хочеться устать!

**Ви знаєте,
як липа шелестить...**

Ви знаєте, як липа шелестить
У місячні весняні ночі? —
Кохана спить, кохана спить,
Піди збуди, цілуй їй очі,
Кохана спить...
Ви чули ж бо: так липа шелестить.

Ви знаєте, як сплять старі гаї? —
Вони все бачать крізь тумани.
Ось місяць, зорі, солов'ї...
«Я твій»,— десь чують дідугани.
А солов'ї!..
Та ви вже знаєте, як сплять гаї!

Вийшли вранці ми

Вийшли вранці ми.
Дивне місто проти сонця!
Всі взолочено віконця...
Ні, такої ще зими
не стрічали ми.

Проти сонця дим,
проти зимнього патлатий,
що з труби зверта від хати,
й понад садом молодим
тане, тане дим...

Ох, яка ж краса!
Сад увесь убрався в іній,
проти сонця він — як синій.
Гілля до землі звиса, —
ох, яка ж краса!..